

var gaaet ind derpaa og endogsaa paa meget betydelige Forandringer, da førte det saa langt fra til, at det betalte sig, at det tævr- imod gik tilbage. Naar vi nu staa overfor det Spørgsmaal at overtage et andet Theater, ja maasse endogsaa som Baggrund at bygge et helt nyt Theater — for det ligger jo egentlig bagved, det er en nødvendig Følge deraf, jeg tror ikke, det er muligt i Længden at fastholde den dobbelte Administration paa Kongens Nytorv og i Fernbanegade — saa forekommer det mig, at man maa tænke paa, hvorledes det gik med den nye Theaterbygning, hvorledes man den Gang forstikkede, at det var aldeles nødvendigt for Kunstens Skyld. Man var Barbarer, hvis man ikke gik ind derpaa. Hvad fik Folkethinget ikke paa sin Talerken for den Gaas Skyld? Man angreb det idelig og idelig for Mangel paa Kunstinteresse, fordi det ikke vilde gaa ind paa Forslag til det kongelige Theater. Og saa byggede man og byggede, idet man, som det saa ofte gaar i den Slags Sager, sagde, at først og fremmest maatte man have det, der skal til; om Midlerne saa passe dertil, gjør ikke saa meget. Man brugte det Dobbelte af, hvad der var bevilget af Statens Midler, og hvad fik man saa? Et Theater, om hvilket man nu 14 Mar efter siger, at det egner sig ikke til der at opføre det finere Skuespil, det som egentlig skulde bære den danske Nationalscene. Man fik et Theater, hvis Indretning har vist sig saa uheldig, at man først maatte omkalfatre meget af det Dre, og at man nu siger, det duer ikke, medmindre man tager hele Indmaden ud og laver det om. Naar man staar overfor den Slags Erfaringer, forekommer det mig, at Folkethinget maa være i højeste Grad betænkelig ved at lade sig overrumple, og derved som man her ved 2den Behandling eller senere ved 3die Behandling af Finantsloven vilde gaa ind paa en Plan, der er saa lidt forberedt og overvejet som denne, saa vilde det som sagt overraske mig meget. Jeg tror ikke, at man kunde gjøre det, selv om man stod i det mest intime Forhold til Ministeriet, og havde den mest nbetingede Tillid til det. Men med det kjøligere Forhold, for at bruge et mildt Udtryk, der findes imellem Ministeriet og Folkethinget, og med det Maal af Tillid, vi have til hinanden gjenfaldig, vilde det forekomme mig i højeste Grad mærkværdigt, om man vilde gjøre noget Saadant, og jeg tror derfor, at det baade her i Thinget og udenfor hos Folk, der pleie at overveie en Sag, inden de stride til Handling, vil vinde Bisald, at Folkethinget stiller sig

paa det Standpunkt, som Udvalget har indtaget.

Pingel: Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Bera) tror, at jeg maaste talte med en Smule Irritation om ham, fordi hans Udtalelse gik mig imod, saa er det en Misforstaaelse, det er ikke den lille Ting, som maaste har fremkaldt en lille Irritation hos mig, men det er disse daglige Oplevelser — vil jeg gjerne sige til det ærede Medlem — som saa brød frem ved denne Leilighed. Jeg beder ham undskylde det, men jeg vil gjerne gjøre ham opmærksom paa, at jeg ikke optræder med den Arrogance og Overlegenhed, som han tillægger mig. Jeg er mig tværtimod saa overmaade bevidst, at jeg har meget store Vanskeligheder at overvinde i parlamentarisk Henseende. Jeg haaber, at jeg nu efter 3 Mars Forløb skulde have lært det parlamentariske Sprog saa nogenlunde, men de parlamentariske Former, Forslagsformen og Sligt, erkjender jeg, at jeg kan støde an imod paa mange Maader. Men jeg haaber, at jeg ogsaa der kan lære dette. Hvad det angaar, at han om mig og mine Vige sagde, at vi hvert Mar have et andet Standpunkt, saa vil jeg simpelt hen protestere derimod. Jeg har fulgt mine Meningsfællers Flertal. Jeg er paa et enkelt afgjørende Punkt sammen med dem gaaet en anden Vej, end vi oprindelig gik, fordi det viste sig, at den Vej, som det ærede Medlem førte os ad, ikke førte til Noget. Men jeg protesterer paa det Stærkeste mod, at jeg hvert Veiblik skulde repræsentere et forskjelligt Standpunkt, og ligeledes maa jeg protestere imod, hvad det ærede Medlem ad Konjekturalveien kom til, at nemlig visse Folk — og lad os tage det specielle Tilfælde med den Mand, der staar i Spidsen for det geologiske Studium her i Danmark — skulde have skudt mig frem med Hensyn til det Forslag, her er Tale om. Netop det Modsatte er Tilfældet, det er mig, der har skudt ham frem. Jeg har været lidt utaalmodig overfor ham og har frygtet for, at denne Mand — som jeg ellers holder saa meget af — skulde være lidt kjed af mig, fordi jeg har ført denne Sag frem uden at have raadført mig med ham. Saaledes forholder det sig og ikke anderledes. Paa samme Maade forholder det sig med Hensyn til Kunstnerne. Kunstnerne have ikke — og endnu langt mindre Rejseringen, som jeg ikke har noget som helst Bekjendtskab med — faaet mig til at stille det Forslag. Det er Tanker og Forslag, som er optaaet i en Slags Gneboersjæl kan, jeg godt sige. De ere komne frem her, og jeg tror